

Smírčí kříže podél cest

Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané ‚Lebka‘, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed... U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. (Jan 19,17–18,25)

Po naší zemi jsou doslova rozesety stovky a možná tisíce kamenných a dřevěných křížů. Známé jsou mezi nimi smírčí kříže. Jsou to památníky postavené na místě, kde se stala vražda. Samozřejmě ne každý kříž v krajině je smírčí a poznamenaný tragédií, ale ten na Golgotě před dvěma tisíci lety smírčí byl zcela jistě, byl na něm umučen a zabit Boží Mesiáš! Apoštol tuto událost smíření komentoval slovy: *To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista, a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2 K 5,18–21)*

Většina smírčích křížů byla u nás postavena na památku jako memento smrti nějaké nešťastné události. Kolem těchto křížů se samozřejmě za léta vytvořily zajímavé a barvitě legendy, které často rozvíjejí motiv smíření pachatele s obětí. Jaroslav Vít v knize Kamenné kříže Čech a Moravy píše:

„Na místech většího počtu křížů se traduje příběh o pobití svatebního průvodu opuštěným milencem.“ Kdo jezdíte dálnicí D1, míjíte před Brnem místo zvané U devíti křížů, kde se v 17. století měla odehrát drastická událost, kdy zhrzený muž zavraždil nevěstu, jejího ženicha, další tři svatebčany, svého komplice a na konec vztáhl ruku i sám na sebe.

Dočetl jsem se, že smírčí kříže bývaly součástí smírčích smluv. Stavění smírčích křížů bylo ve středověku spojeno s výkonem práva. V té době existovaly různé možnosti, jak postupovat, došlo-li k usmrcení člověka. Často závisel osud pachatele vraždy na

rozhodnutí soukromých osob, většinou příbuzných zavražděného. Ti mohli buď uplatnit žalobu a žádat potrestání, anebo se s pachatelem mohli domluvit mimosoudně o odškodnění. A právě v tomto případě docházelo k uzavření smírčí smlouvy.

Uzavírání těchto smluv bylo dokonce podporováno, často i sám soud strany vyzýval, aby se smírně dohodly. Ovšem zaplatit pozůstalým určitý obnos peněz zdaleka nestačilo. Středověké uvažování vyžadovalo, aby pachatel zjevně uznal svoji vinu, a to i z náboženských důvodů. Musel tedy učinit pokání či takzvanou pokoru. Valentin Urfus, spoluautor knihy Kamenné kříže Čech a Moravy vysvětluje: „Pokora se mohla odbývat drasticky symbolickým způsobem. Barvitě jej popisují moravské právní knihy: pachatel bos, oblečený pouze v košili, nesa meč, měl ulehnout s rozepjatýma rukama tváří na

hrob a třikrát prosit, aby byl zachován při životě.“ Projevem takovéto pokory bývalo někdy i postavení kamenného kříže. Nešlo tedy pouze o právní sankci, šlo o výraz piety a snahy symbolicky zahladit vinu.

Vratme se k Devíti křížům na Moravě. Jak by mohlo být odpuštěno Veleoslavovi (tak se měl dle legendy vrah jmenovat), který se dopustil tak ohavného činu? Jak by mohl být usmířen jeho nenapravitelný zločin? Vždyť i on sám sobě nedokázal odpustit, ačkoliv Johanka (tak se měla podle legendy jmenovat jeho někdejší snoubenka) mu odpustila.

Co je pro lidi nemožné, není však nemožné pro Pána Boha. Konečně pod prostředním z devíti křížů, na němž je rozepjat Ježíš Kristus, je prý pohřbena právě ona zavražděná nevěsta, která v sobě, umírajíc, našla sílu k odpuštění.

Po naší zemi jsou rozsety kříže, z nichž některé jsou smírčí. Přál bych si, abychom naše životní příběhy, možná také v leccems nešťastné a poznamenané vinami druhých, žili u vědomí smírčího Kristova kříže. Přál bych sobě i vám, abychom jako Johanka, ale ještě více jako sám Ježíš, odpustili našim viníkům. Tak se každý z nás můžeme stát živým smírčím křížem, který nebude pouhou legendou, ale který vejde do legend.

Bronislav Matulík

Nové staršovstvo

Přání našich kazatelů

Především bych chtěl poděkovat staršovstvu předešlému. Nést odpovědnost za tak veliký sbor s tolika budovami, a v nás lidech tak barvitý a složitý, je veliké břemeno. Nezpochybnitelně největší část onoho břemene nesl mnoho let (nejen předešlé čtyři roky) bratr Jan Němeček st., jehož obětavost byla a je nezměrná. Děkuji samozřejmě ale i všem ostatním, neboť přijmout úkol staršího není věcí prestiže, ale oběti a služby.

Zároveň chci poděkovat staršovstvu novému, které se odvážně pustilo do své práce a služby hned první den po svém zvolení. Sboru jsem se nejednou vyjádřil, že očekávám na novou volbu staršovstva a pak na Boží zázrak. A právě takový malý či velký zázrak (posuďte sami) se stal, když jsme na prvním jednání zvolili nového místopředsedu, jímž je bratr Ondřej Pavlíček, a nového hospodáře sboru, jímž se stal bratr Ján Kozempel, jemuž jsme všichni přislíbili pomoc.

Přeji tedy novému staršovstvu (a tím i sboru) úspěšný restart, který obnoví a oživí služby a život našeho společenství. Nad to pak přeji nám všem nové zmocnění Duchem svatým, neboť změny, které nás čekají, bude rozhodně více než jen ta, která nastala změnou ve staršovstvu. Věřím, že budou všechny k dobrému, a hlavně k slávě Boží.

Bronislav Matulík

Přiznám se, že jsem na neděli 26. března moc dobře nespal. Členské shromáždění, zprávy a volba staršovstva, patří k jedné z nočních můr mnoha kazatelů. Vždyť se rozhoduje o směru sboru nejen na čtyři roky. Soukenická je veliká a vychýlení kurzu se projeví sice s velkou prodlevou, ale také s velkou silou. Zatímco se na kapitánském

Končící staršovstvo

Nové staršovstvo

můstku jeví čím dál jasněji potřeba změny, na palubě může být klid a pocit bezpečí. Přitom je to chvíle, kdy se musí přiložit pořádně pod kotlem a pohnout kormidlem. Nově zvolení starší se v pondělí zhostili svých nových pozic a rolí s povzbudivým entuziasmem a zároveň s velkou rozvahou. Celkem zásadně se snížil věkový průměr staršovstva. Někteří jsou staršími poprvé. Mnozí jsou vytíženi zaměstnáním, rodinami a dalšími závazky. Mají můj veliký obdiv a věřím, že budou vnímat naši velikou podporu. Čeká nás složitá období. Občas uděláme chybu, ale z chyb se poučíme. Možná to někde zaskřípe, ale věřím, že se vzájemnou pokorou to dokážeme znovu promazat a pojedeme dál. Věci nepůjdou jako dřív, ale takové bývají začátky, stejně jako v předchozích dobách. Přeji tomuto „mladému“ staršovstvu moudrost, tichost a citlivost, jak na vedení Ducha svatého, tak na potřeby lidí ve sboru i mimo něj. Přeji jim odvalu dělat nepopulární kroky a sílu vytrvat v dobrém.

Nám všem přeji laskavou trpělivost, velkorysost a ohleduplnost, abychom na modlitbách nesli nejen nové staršovstvo, ale také jejich rodiny, zaměstnání. Přeji jim, aby byli novou hybnou silou a skvělou posádkou lodi zvané Soukenda.

Radek Novotný

Milí starší, Jan A. Komenský napsal v knize Hlubina bezpečnosti, že nejvíce lodí ztroskotá při pobřeží, když kapitáni mají obavy vyplout na hlubinu a drží se pobřeží, kde je mělká voda, nebo je vítr zažene na ostré skály. Hlubina je bezpečí, i když se to nezdá. Nebojte se tedy vyplout na hlubinu Boží bezpečnosti s důvěrou, že ten, který Vás povolal, Vás také vystrojí vším potřebným k Vaší službě.

Tomáš Trávníček

Vzpomínky dětí na tatínka Jana Němce

Zazněly při rozloučení 18. března 2023

Tatínek se narodil 26. srpna 1940 jako šesté dítě do rodiny řídícího učitele jednotřídky ve Hlíně, blízko Chrudimi (proti tomu jsem prý vždy protestoval, že se mi tatínek narodil v hlíně – ještě jsem asi nedělal rozdíl mezi velkým a malým 'h'). Tatínek měl jen dva bratry a jednu sestru. Jeho další dva bratři zemřeli dříve, než se narodil, jeden v měsíci a jeden v roce.

V tatínkových dvou letech se jeho rodiče kvůli víře a chození do shromáždění museli přestěhovat na jinou školu, a to do Vrbatova Kostelce vedle Ležáků. Po jejich vypálení se všichni obyvatelé stali rukojmími. A jim do bytu se čtyřmi dětmi nastěhovali jednu Němku. Ale díky modlitbám a Boží ochraně válku ve zdraví přežili.

Po dalších dvou letech se zase jako nepohodlní museli stěhovat do Ratboře u Kolína, pak zas do Veltrub, a nakonec do Bělušic.

Ve Veltrubech tatínek přišel o 16tiletého bratra Lubu, se kterým si rád hrával. Luba se šel koupat do Labe, ale dostal srdeční křeč a utopil se. Byla to pro všechny tvrdá zkouška. Rodiče tatínka toto vše mohli unést jen s Boží pomocí. Denně byly v rodině večerní pobožnosti a zpívalo se z kancionálu. Díky tomu znal tatínek zpaměti snad všechny písně až do stáří. Jako rodina jsme se pak také scházeli u večerní pobožnosti v podstatě každý den, zpívali, četli Bibli a pomůcku a modlili se. Postupně se tatínkovi narodily ještě dvě sestry – Hela a Noemi.

V 18 letech se tatínek nechal pokřtít a stal se členem sboru v Kolíně.

Jako učitel byl můj dědeček stále šikanován a pak v 60. letech musel do důchodu, i když měl 3 nezaopatřené děti. I když celý život pracoval jako ředitel školy, byt na důchod od školské správy samozřejmě nedostal. Díky Bohu se ke koupi naskytla stará chalupa v Rokytnici nad Jizerou v Krkonoších. Tam začal dědeček pracovat jako vrátný v továrně a doma na zahradě pěstoval, co se dalo. Také si pořídili slepice, králíky i kozu, aby se z malého důchodu uživil. Babička totiž nedostávala vůbec žádný důchod, protože se starala doma o děti a neměla napracované roky.

Dvě tatínkovy sestry byly ještě na základní škole a on sám byl po gymnáziu v Kolíně přijat na Vysokou školu stavební v Praze. Na chalupu ale jezdil stále a když měl už svoje děti, tak tam s námi trávil skoro veškerý svůj volný čas. Na zahradě bylo několik jabloní a z těch jablek nám tatínek celý svůj život připravoval pro nás největší pochoutku – křížaly. Zásoboval nejprve nás děti a posléze i vnoučata. Při každé návštěvě u rodičů jsme na cestu dostávali sáčky s touto laskominou, na kterou nikdo z nás nezapomene.

Filip

Rodiče nemohli Jendovi přispívat ani na bydlení ani na jídlo, a tak si zažádal o stipendium. Musel si na sebe vydělávat i různými brigádami.

Byl moc vděčný, když mu naše církev nabídla místo v Diakoni ve Strašnicích, mezi věřícími studenty. Našel si zde celoživotní kamarády. Posléze stát Diakonii církvi sebral a studentům nabídl jednotlivé pokoje jako byty. Tatínek si zažádal o podkrovní místnost, pro studenta krásných 16 m². Na krátký čas to bylo krásné bydlení i pro 6člennou rodinu. V Praze tatínek navštěvoval sbor Církve bratrské, v Soukenické ulici, poněvadž tam chodili i ostatní studenti z Diakonie. V Soukenické, v roce 1928, byli oddáni jeho rodiče Mojmír a Věra. Tatínek chodil do mládeže, zpíval ve smíšeném sboru, a když byl pozván do Spojeného mužského sboru naší církve, nezaváhal ani minutu.

Mužský sbor se mu stal celoživotní láskou.

V mládeži se seznámil s Petrou, naší maminkou, která ho tajně milovala. Uplynuly dva roky, pro maminku beznadějně, než spolu začali chodit. Touha, neopětovaná láska, čekání, prohloubilo vzájemné porozumění. Během roku vojenské služby měly poštovní úřady napilno. Mnoho dopisů, jenž si rodiče napsali, oba velmi sblížily. Všechny má maminka schované a často si je v posledních měsících znovu pročítala. Roky čekání jejich lásku a vztah upevnily a pomohly překonat i nelehké časy. Vzali se krátce po vojně, v roce 1966, samozřejmě v Soukenické. V Diakonii bydleli dalších 14 let.

V roce 1968 přišel na svět Filip, o tři roky později Štěpán, o tři roky později Katka a o tři roky později Tomáš. Díky Bohu byla

rodičům přidělena druhá místnost a díky sousedům, kteří si postavili wc v rámci bytu, získali rodiče samostatnou koupelnu a záchod, i když přes chodbu. Praní, vaření, koupání, stále plno práce. Tatínek chodil do práce časně ráno, aby se mohl vrátit krátce po poledni, pomoci mamince s domácími pracemi, či se postarat o děti. Díky tomu měla maminka čas nejen na nákupy, leč i na sebe a kamarádky.

Jako děti jsme nevnímaly skromné rozměry bytu, 34 m². Útulné podkroví, půda, tajemný sklep, zahrada s ovocnými stromy, záhonky a zákoutími v nás navždy zanechalo krásnou vzpomínku. V domě bydlely i rodiny ze Soukenické, Kubovi, Škopkovi, Brožovi, Pekárkovi a Lidie Houslíková. Měli jsme krásné sousedské vztahy a my děti jsme tu získaly naše první kamarády.

Tatínek chtěl dům, avšak se čtyřmi dětmi, se s maminkou moudře rozhodli nestavět. Než jsme se přestěhovali do velkého, čtyřpokojového družstevního bytu v Čimicích, kde rodiče bydleli 35 let, bylo naším domovem na rok a půl rozestavěné Jižní Město.

Štěpán

Tatínek asi 40 let pracoval v Púdisu v Praze, v Projektovém ústavu dopravních a inženýrských staveb, kam jej doporučil jeho kamarád z gymnasia Jiří Hudek, a byl tam moc spokojený. Práce ho těšila a byl vděčný za pěkné vztahy v kolektivu. V roce 1985 byl pracovně 9 měsíců v Alžírsku. Pro maminku to nebylo jednoduché, zůstala sama na děti, chalupu, zahrádku, auto a další povinnosti, ale díky pravidelným dopisům, telefonování, a hlavně naprosté důvěře obou bylo i toto období hezké.

Účastnili jsme se akcí Púdisu pro děti, výletů a soutěží. Také jsme na Vánoce dostávali vždy několik čokoládových kolekcí, až toho bylo moc, a tak díky iniciativě tatínka a dalších jeho kolegů, jsme pak dostávali místo poloviny kolekcí exotické ovoce jako ananas, banány, pomeranče, grepy a mandarinky, na což jsme se vždy hrozně těšili. Měli jsme moc rádi akce a výlety Mužského sboru, i koncerty v mnoha sborech po republice i v zahraničí. Jezdila nejen maminka, ale postupně i my všechny děti. Na toto období máme mnoho hezkých vzpomínek.

Rádi jsme jezdili na chalupu, kde se odpočívalo, sportovalo, chodilo se na výlety, ale také pracovalo. Tatínek nás na chalupě, a nejen na chalupě, ale i doma, vedl k práci, k zodpovědnosti, k šetrnosti, k dobrému zacházení s náradím, k lásce k práci na zahradě, pěstování všeho možného. Tatínek byl hospodář a svým příkladem nás k tomu vedl... Jsme za jeho příklad moc vděční, i za společenství příbuzných na chalupě, kdy jsme se scházeli k pobožnostem, zpívali s babičkou u piána i s kytarou u táboráku.

V roce 2000 ztratil tatínek posledního bratra Milana, kterému bylo 70 let. Hlavně pro naši babičku to bylo těžké, byl to její 4. syn, kterého ztratila. Avšak víra a důvěra v Boží lásku ji pomáhala jít dál.

Tatínek nás všechny moc miloval, i svých 12 vnoučat. Dočkal se i první pravnučky. Nejvíce si jich užíval právě na chalupě v létě, kde je s maminkou hlídali. Doma tatínek se všemi povinnostmi vždy mamince pomáhal, ať se týkaly úklidu, vaření nebo péče o nás děti. Hodně si s maminkou zpívali, tatínek při tom hrál na klavír. Zpěv je provázel i v Soukenické, kde zpívali 40 let ve smíšeném sboru. Několik let také tatínek pracoval ve staršovstvu, a sloužil na menších stanicích, např. v Ouholicích u Dolejších. Modlitba byla pro něj důležitá, s modlitbou vstával, děkoval za každý pokrm, modlil se za nás a také při nedělních bohoslužbách. Je nám v tom velkým vzorem.

Jedním typickým znakem našich rodičů bylo vždy sladěné oblečení. Zvláště v neděli to bylo vnímáno jako standard, který se roznesl i za hranice české republiky. A nebylo to jen v neděli ale také při procházkách.... Prostě Jan a Petra jedno byli po celý společný život. Uvnitř i navenek.

Velmi rádi jezdili na společné sborové rekreace, které začali na Rybništi, a také jezdili na všechny sborovky od úplného začátku. Jen na tu poslední už kvůli tatínkovu zdraví jet nemohli.

Tomáš

My děti jsme postupně odcházely z domu, někdo blíže, někdo dále... Já jsem se vdala do Francie, ale pak jsem se s manželem a dvěma syny přestěhovala na 8 let do Ameriky, kde se nám narodili další dva synové, a nakonec, před 15 lety, do Německa. I když jsem byla tak daleko, rodiče k nám pravidelně jezdili či lítali, moc mi pomáhali a skvěle se starali o naše 4 rabiáty. Dědeček je učil mnoha věcem, a s maminkou se za ně věrně modlili. A to samé mohu říci i ostatních vnoučatech.

My jsme na oplátku trávili každé léto aspoň několik týdnů v Čechách a spolu s rodiči byli na skoro všech sborovkách. A naši kluci jezdí doted'.

Rodiče měli krásný a naplněný důchod, někdy snad více práce než v aktivním životě. Postupně se začali dívat po nějakém bytě s výtahem, na metru, poblíž aspoň jednoho z dětí. Trpělivé čekání, modlitby a spoléhání se na Boha přineslo ovoce a v roce 2016 se rodiče přestěhovali do ráje, tedy na Rajskou zahradu, pár minut od nejmladšího syna Tomáše a jeho rodiny, pár minut od metra B, kterým se za 20 min pohodlně dostanou do centra, a hlavně do Soukenické. Spojenými silami se tento vybydlený panelákový byt stal jejich novým domovem sálajícím láskou, pohodou a klidem. Chodili na procházky do parku, k rybníkům, do lesa, vše jak na dlani. Prochodili celé široké okolí, hřbitovy, kostely. Maminka se ujala ubohé předzahrádky a udělala z ní rajskou zahradu. Svým vztahem, vzájemnou láskou, vstřícností, a pohostinstvím si získali další přátele v sousedství a mohli jim povědět o Boží lásce, která je celý život provázela.

Tato krásná, i když ne vždy jednoduchá doba podzimu jejich života se ale nečekaně změnila koncem května minulého roku.

Neuroložka totiž pár dní předtím tatínkovi znásobila prášky na prevenci proti Alzheimeru, který se pomalilinku vkrádal do jeho života. Tatínek na ně měl ale tak šílenou reakci, že jsme mysleli, že umírá. Zmatenost, nehybnost, nespavost a všech-

ny další negativní účinky z letáčku. Ale to jsme ještě nevěděli, že je to reakce na lék. Naštěstí na to po pár dnech přišel strýček Pavel, a tak jsme lék hned vysadili. Tatínek se sice po dvou hrozných týdnech trošku zlepšil, ale už potřeboval velkou pomoc a asistenci maminky. Byla to velice těžká doba. Navíc v dubnu minulého roku zemřela tatínkova nejstarší sestra Dana a deset měsíců nato, v únoru tohoto roku její manžel, strýček Jirka.

Ale mělo se ještě přitížit... V polovině srpna se během rentgenu plic kvůli přetrvávajícím nočním teplotám zjistilo, že tatínek má docela veliký nádor v levé plíci a že už byly zasaženy i uzliny. Doktor ji natvrdo oznámil, že tatínek tak do 6 měsíců umře, ať se na to připravují. Tatínek to naštěstí prospal, jak byl zničený ze všech těch vyšetření, ale maminku to zdrtilo, vůbec něco takového neočekávala. Spolu s rodinou i doktory jsme rozhodli, že by tatínek nějaké léčení, chemoterapie atd nepřežil a jenom by mu zničily zbytek života. Po počátečním boji s Bohem se maminka cele odevzdala do Jeho laskavé ruky a položila mu tam i tatínka. Od té chvíle si každou minutu s ním vědomě užívala a my ostatní také. Bylo to prý jako ty první roky, kdy se seznámili, byli spolu pořád, tatínek ani bez maminky být nemohl, musela mu se vším pomáhat. Bráchové také pomáhali, jak jen mohli, každý nějak jinak, a já jsem jim hrozně vděčná. Je těžké být tak daleko. Od srpna jsem se modlila, abych mohla být s tatínkem a maminkou, až tatínek odejde... V říjnu a v prosinci jsem si aspoň rodiče přivezla k nám domů do Německa na pár týdnů a také jsme plně prožívali každou minutu, kterou nám Pán přidal.

Tatínek chřadnul, hubnul, ale díky Pánu neměl žádné bolesti, jenom ho trápily hleny, které občas namáhavě vykašlával. Toho se maminka obávala nejvíce, že se tatínek udusí a že mu nebude moci pomoci. Pán Bůh ale vyslyšel obě naše prosby.

Když jsem v pondělí 27. 2. přijela do Prahy, abych si druhý den odvezla rodiče k nám domů, netušila jsem, že místo 24 hodin zůstanu dva týdny. Podle toho to také u nás doma vypadalo, nic připraveno, v práci také nikdo nic nevěděl. Ale všechno se to nějak zvládlo. Díky Pánu.

V úterý ráno jsme viděly, že se tatínek přes noc hrozně zhoršil a že nikam nepojedeme. A začaly jsme volat rodině a přátelům, ať se přijdou rozloučit... Broňa a Radek přijeli hned to odpoledne. Prožili jsme krásnou chvíli, tatínek zpíval ještě všechny písně, samozřejmě z paměti, a nakonec zakončil naší modlitební chvíli svojí modlitbou.

Ve středu ráno k nám přišla paní doktorka a sestřička z Cesty domů, aby tatínka vyšetřily a poradily nám, jak se o něj nejlépe postarat, aby s námi mohl zůstat doma až do konce. Bez těchto dvou Andělek bychom to asi nedokázaly. Ale o tom vám více řekne maminka dole v Klubu.

Tatínkova poslední slova byla domů, domů, ve čtvrtek, 3 dny poté, co jsem přijela. Ten večer usnul a už se neprobudil až do dalšího čtvrtka 9. 3., kdy chvíli po šesté večer, za nádherné hudby Te Deum z Katedrály sv. Jiří naposledy vydechl. Klidně, bez námahy, potichounku, žádné hleny ho nedusily. Pán Bůh vyslyšel modlitby maminky. V sobotu předtím tatínek zápasil s dechem, přes hleny to šlo dost špatně a nic se nedalo dělat. Pán Bůh nám poslal sestřenici Danku hned ten den a od 9. hod večer do půl jedné ráno zápasila o tatínkův život. Pomalinku, velice trpělivě dělala tatínkovi polohovací drenáž, a přitom nás s maminkou ujišťovala, uklidňovala, vysvětlovala... Po hodině a půl začaly vytékat první hleny až z plic a teprve v půl jedné ráno Danku mohla říci, že tatínek v plicích nemá už vůbec nic. A tak tomu bylo až do jeho posledního dechu.

Když se tatínkovi zastavilo srdce a z obývacího z televize se ozývalo ‚Tebe, Bože, chválíme‘, nemohly jsme než pokleknout u tatínkovy postele a chválit Pána Boha a děkovat mu za tatínkův život, za jeho lásku, víru, oddanost a věrnost mamince i nám dětem, a brečet přitom jako želvy...

Katka

Oslava Boží lásky

Je možné být šťastný na rozloučení s milovaným člověkem? Ano, já jsem byla a nemohla jsem ani plakat!

Byla jsem přemožena láskou lidí k manželovi od našich bratrů a sester, přátel, krásnými vzpomínkami mnohých na něj, nádhernými květinami!

Ani jsem netušila, jak zůstal v srdci tolika lidem a rádi na něj vzpomínají. Díky Pane za to! A velké díky všem, kteří na rozloučení přišli i přijeli z daleka!

Díky za přenos tohoto setkání, které může posloužit jako svědectví mnohým přátelům!

Petra Němcová

Velikonoční týden

Záchrana přišla v Ježíši

2. dubna 2023

Květná neděle 10 hodin

Chvalozpěv o Kristu

Bohoslužbu vede: Pavel Černý

Káže: Jakub Slabý

Hudba: Tomáš Pavlíček a studenti ETS

7. dubna 2023

Velký pátek 10 hodin

Co je pravda?

Bohoslužbu vede: Bronislav Matulík

Káže: David Novák, předseda Rady Církve bratrské

Hudba: CHRIST SIDE

7. dubna 2023

Velký pátek 18 hodin

INRI

ČCE u Klimenta se sborem CB Soukenická

Bohoslužbu vede: David Balcar

Káže: Bronislav Matulík

Hudba: Jiřina Marešová

9. dubna 2023

Velikonoční neděle 10 hodin

Kámen byl odvalen

Křestní shromáždění

Káže: Bronislav Matulík

Hudba: Jiřina Marešová

Srdečně zveme

Sbor Církve bratrské v Praze 1

Soukenická 15

<https://cb.cz/praha1/portal/primy-prenos-nedelni-bohosluzby/>

Zveme na společnou bohoslužbu
Církve bratrské

Velký pátek

Co je pravda?

10 hodin dopoledne

Káže: David Novák, předseda RCB
Bohoslužbu vede: Bronislav Matulík,
1. místopředseda RCB
Hudba: CHRIST SIDE

Srdečně zveme
Sbor Církve bratrské v Praze 1
Soukenická 15

<https://cb.cz/praha1/portal/primy-prenos-nedelni-bohosluzby/>

Zveme na společnou bohoslužbu

Velký pátek

INRI

18 hodin

ČCE u Klimenta se sborem CB

Soukenická

Bohoslužbu vede: David Balcar

Káže: Bronislav Matulík

Hudba: Jiřina Marešová

Srdečně zveme

Farní sbor Českobratrské církve evangelické
Klimentská 1211/18, 110 00, Praha 1 - Nové Město
a Sbor Církve bratrské v Praze 1

Zelený čtvrtek 6. dubna 2023 v 18:00 ve velkém klubu

Společně u večeře, kterou jedl Kristus

Sederová večeře vychází z židovského velikonočního svátku připomínající vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Přibližuje nám Poslední večeři Pána Ježíše Krista spolu s jeho učedníky na Zelený čtvrtek.

Už v dávných dobách se hostiny účastnila rodina s dětmi, ale také přátelé a sousedé... Proto vás chceme spolu s mládeží sboru pozvat Vás všechny naše přátele, bratry, sestry, sousedy a sousedky na hostinu s hudbou, jídlem, se sladkými dobrotami připomínající Ježíšovy Velikonoce. Vezměte s sebou další. Zejména děti jsou vítané a máme pro ně hru.

Máte-li zájem přijít, napište se na arch, nebo nám vědět, ať s vámi počítáme. Radek 737 200 188

Křestní Velikonoční neděle

Slavnostní bohoslužba pod širým nebem i v modlitebně

Srdečně všechny zveme na slavnostní bohoslužbu v neděli 9. dubna 2023 v 10 hodin. Sejdeme se na dvoře, kde proběhne křest, a pak se přesuneme do Velkého sálu soukenické modlitebny, kde budou nově pokřtění přijati do sboru. Budou to Nela Mitášová, Alžběta Kloučková a Jiří Mareček.

V církvi se vždy křtilo na Velikonoce. Tato tradice má hluboký význam a smysl. Kristus byl vzkříšen – jistě byl vzkříšen! Tak to vyznáváme po tisíciletí a spolu s Kristem mohou právě tento den mimořádně prožít naše dvě sestry a bratr skutečnost, kterou popsal apoštol Pavel slovy:

Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. (Ř 6,4-8)

Spolu s našimi „novokřtěnci“ si budeme moci my všichni připomenout náš křestní a členský slib. Budeme se spolu s nimi moci radovat ze stejné milosti, která se dostala jim jako i nám. Rozhodně přijďte, radujme se a chvalme Boha za tak veliké věci, které mezi námi a v nás koná.

Bronislav Matulík

Říkání o víle Kmotřičce

A jiné příběhy

Budou to už tři roky, kdy jsme s Nelou o Velikonocích na procházce po mníšecké Skalce začali u křížové cesty naše hovory o duchovních věcech. Došla k rozhodnutí nechat se pokřtít a její katechumenát jsem s důvěrou, že v tom bude lepší než já, vložil na bedra sestry kazatelové Matulíkové. Tedy Janičky.

Jenže u nás doma je to málokdy tradiční nebo ortodoxní. Průběžně jsme například řešili otázku kmotra, přestože CB tento institut vlastně nezná. Nela si jej však přála. Poměrně rychle jsme překonali dětskou představu, že si po něm či po ní vybere druhé jméno a vysvětlili si, že bude fajn mít někoho, kdo převezme její duchovní dozrávání, kdyby se třeba tatínkovi něco stalo, nebo jí připomene křest ve chvíli, kdy to bude z nějakého důvodu potřebovat. Sám jsem kmotrem jednoho mladého muže, křtěného po metodisticku v dětském věku. Snažím se mu být nablízku ve věcech života i víry a snad se to alespoň někdy daří.

Nela vybírala rozvážně. „Tati, já jsem si vymyslela duchovní otázku a představila jsem si, jak by mi ti lidé odpověděli“, vysvětlila mi to. Do finále postoupily tři sestry, o nichž si byla jistá, že jí dokážou být nablízku a být jí duchovní i lidskou oporou. U každé z nich jsem jí to mohl s naprosto čistým svědomím potvrdit. Probírali jsme jednu po druhé. Na nejmladší kandidátce se jí například líbilo, že je „tvrdá křesťanka“, což našťestí posléze opravila na „věrná“. Netroufl jsem si dát jí finální radu. Nenapadlo mě nic lepšího než potomka odkázat na křestní matku, jak si Janičku sama nazvala. Jo, Nela v tom má jasno a pořádek. Společně pak výběr dotáhly, a tak má dcera jedno telefonní číslo uložené jako Víla Kmotřička.

A ze srdce jí i soukřestnici Bety přeji, aby jim jejich kmotry v nouzi dokázaly pomoci upamatovat se na počátky jejich života s Kristem. Vlastně jsem to sám často potřeboval. Takového efezského anděla, který by mi připomněl, že jsem přišel o první lásku, a ukázal, odkud jsem klesl (Zj 2:4n). Důvěrníka, za nímž bych mohl zajít se svými nedostatky, selháními, pády, ale i radostmi. Kmotra, jenž by mě dokázal napomenout i potěšit. Naštěstí to není tak zlé. Pán Bůh mi jich několik přidal. Jeden z nich mi třeba na biblické připomněl zmíněného efezského anděla a ztracenou první lásku. Druhý mi vyprávěl, jak ve své kazatelské praxi vybíral křestní místa tak, aby si tam křtěnci mohli později zajet a rozpomenout se na počátky svého života víry. Třetí mě nedávno vedl v reflexi některých nedorozumění až na místo, kde jsem uvěřil, a pomohl mi připomenout si, jaké to bylo. A ten čtvrtý byl tenkrát přímo u toho.

Ano, dostalo se mi tehdy svědectví a jasného biblického slova. Ale tím, co mě přitáhlo, byl jeho život naplněný láskou a velmi praktickou, nejpraktičtější každodenní službou svému okolí. Snažím se o to, byť možná někdy dost neobratně, ale daleko víc mě těší, že to vidím kolem sebe.

Před časem jednu mou tehdejší klientku ve velmi složité životní situaci pozvala po nedělním shromáždění její kamarádka k sobě domů na oběd a jiná sestra pro ni měla ten samý den slova povzbuzení. Ony mladé dámy, pro něž to mimochodem bylo úplně přirozené, se asi nikdy nedozví konkrétní pozadí, ale jejich pomoc byla

nezměrná. Pro mě to bylo úžasné svědectví o Božím jednání i o tom, jak si nás používá, i když o tom často třeba ani nevíme. Připadá nám to přirozené, normální, nijak nevybočující, přirozené.

A co víc – roste nám nová generace: Nedávno mě vyhledala maminka malého klučička s mozkovou atrofií a prosila mě, jestli by bylo možné pro něj v době našich sezení najít hlídání. Jde to díky skvělým dorostenkám Ráše Pavlíčkové, Káje Hrnkové a Nele. Nevědomky podporují mé terapeutické snažení. Prostě tím, že tomu úplně cizímu chlapečkovi dávají najevo lásku, přijetí, pozornost i čas. On jim to oplácí svou vřelostí a vlastně i něžností. Ty holky jsou fakt skvělé. Ale když vidím maminku, jak se chytne za hlavu, že takhle dlouho se synem ještě od sebe nebyli, a pak se slzami v očích vidí jeho interakci s našimi dorostenkami, můžeme po ukončeném terapeutickém sezení přejít ke svědectví o Lásce.

Snažím se dělat svou práci, jak nejlépe umím, a těší mě, když se k ní Pán Bůh přiznává a když vidím, jak přirozeně může být propojená se zvěstováním a vlastně i se sborem.

Možná je to někdy netradiční stejně jako kmotři u křtu v Církvi bratrské. Ale povzbuzuje mě to v mém vlastním životě víry. Vděčně přijímám, že dorostenky se ve svém hledání vlastní duchovní cesty mají na koho obrátit. Dnes a denně si uvědomuji, že nejsem vždycky schopný řešit to s vlastní dcerou. Důvodů je jistě řada. Myslím, že to, milí rodiče dospívajících dětí, znáte. Naštěstí v tom nejsme sami. Mně pomáhají dorostoví vedoucí, křestní matka i víla Kmotřička. A naplňuje mě to nadějí, že i „starý sbor“ se dokáže starat o své mladé. A také o nově příchozí.

Vašek Mitáš

Já jsem – řekl Ježíš

Program nedělních kázání našeho sboru od Velikonoc k Letnicím

Po Velikonocích si lidé nově začali klást otázku, kdo to byl Ježíš? Po Velikonocích se jim začal překvapivě zjevovat. Po Velikonocích si křesťané začali definovat, čemu a komu věří. Po Velikonocích byla napsána evangelia. Po Velikonocích přišly letnice. Letošním mottem celého padesátidenního cyklu Od Velikonoc k Letnicím budou Ježíšova slova: *Já jsem*. Sedmkrát budeme kázat a zvěstovat Ježíše podle Janova evangelia, který sám sebe představuje jako toho, který je a který se tak nápadně ztotožňuje s Tím, který řekl: *Jsem, který jsem*.

16. 4. 2023

Já jsem chléb života

Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.

23. 4. 2023

Já jsem světlo světa

Já jsem světlo světa.

30. 4. 2023

Já jsem dveře

Já jsem dveře pro ovce.

7. 5. 2023

Já jsem dobrý pastýř

Já jsem dobrý pastýř.

14. 5. 2023

Já jsem vzkříšení i život

Já jsem vzkříšení i život.

28. 5. 2023

Já jsem pravý vinný kmen

Já jsem pravý vinný kmen.

21. 5. 2023

Já jsem cesta, pravda i život

Já jsem cesta, pravda i život.

Dejme se od Velikonoc k Letnicím pozvat do přítomnosti Ježíše Krista, který nám sám sebe zjevuje a připomíná. Jako kdysi sám sebe připomínal na přelomu 1. a 2. století skrze Janovo evangelium, když bylo napsáno. Stejně i nám nyní v roce 2023 bude Duch svatý zjevovat Božího Syna. Ne nadarmo byl o Letnicích seslán na církev.

Bronislav Matulík

Zázračný prorok Eliáš

Nové pásmo biblických hodin a studia po Velikonocích

Největší z proroků Eliáš musel odejít, proto si zvolil svého nástupce, jímž se stal oráč Eliáš. Patrně v Bibli nenajdeme proroka, který by se projevoval tolika mimořádnými a zázračnými (až pohádkovými) činy. Některé nás provokují (zlořečení dětem), jiné nadchnou (uzdravení Námána), další nás fascinují (plovoucí sekera) atp.

Co nás čeká, na co se můžeme těšit a co můžeme už dopředu doma pročítat a studovat?

1. **Povolání proroka** – 1Kr 19,19–21
2. **Nástupce Elijáše** – 2Kr 2
3. **Prorok tří králů** – 2Kr 3
4. **Pomoc vdově** – 2Kr 4,1–7
5. **Vzkříšení mrtvého syna** – 2Kr 4,8–37; 2Kr 8,1–6
6. **Nasyčení v Gilgálu** – 2Kr 4,38–44
7. **Náman a Géchazí** – 2Kr 5
8. **Navrácená sekera** – 2Kr 6,1–7
9. **Otevření očí** – 2Kr 6,8–23
10. **Vítězství nad Aramejci a pomazání Jehúa za krále** – 2Kr 7 a 9
11. **Elišova nemoc a smrt** – 2Kr 13,14–21

Pozoruhodné je, že působení proroka Eliši (jako i Elijáše) se týkalo severního Izraele. Tedy té části kmenů vyvoleného národa, která se většinu doby své existence upínala k falešným či náhradním bohům a svatyním. O jejich kráľích se píše, že činili to, co je zlé v Hospodinových očích. A přesto (nebo právě proto!) právě jim Pán Bůh poslal tak výjimečné muže, jakými byli proroci Eliáš a Eliáša! Z toho můžeme přijmout hned od počátku velikou naději i pro nás, Pán Bůh má i o náš sbor zájem a věnuje se zvláště těm, kteří selhávají anebo mají tendenci selhat.

Bronislav Matulík

Sborová dovolená 2023

Sporthotel Můstek Jáchymov

V minulých Listech jsme psali o možnosti přihlašovat se na sborovku již od března. Bohužel stále nemáme potvrzené ceny pro letošní rok, proto jsme s přihlašováním zatím nezačali, vše ostatní ale platí. Tedy platí, že:

- letos pojedeme opět od neděle do neděle a to od 30. července do 6. srpna,
- jedná se o úpatí Klínovce, takže Krušné hory a konkrétně lokalitu Jáchymov a jednu velkou budovu Sporthotelu Můstek, která bude celá vyhrazená jen pro nás,
- vzhledem k růstu cen v celé zemi se připravte na možné zvýšení ceny o cca 10 % oproti loňsku, ale to ještě stále vyjednáваме.

Bližší informace budeme průběžně uveřejňovat a o možnosti přihlašovat se vás budeme informovat v průběhu dubna emailem.

Na sborovku se kromě vás těší

Petra Veselá

Dubnová rodinná bohoslužba

V neděli 16. 4. od 10.00

Myslíte si, že stavění Lega ve sborovém domě je výborná záležitost? Týden po Velikonocích z okolních škol přijdou desítky dětí do sborových prostor. Je úžasné, že můžeme otevřít naše dveře malým návštěvníkům. Věříme, že se u nás setkají nejen s příjemným prostředím, ale díky mnohým dobrovolníkům, také s milým přijetím. Velký dík všem, kdo se zapojí.

Nechtěli bychom ale skončit u toho, že se během týdne děti staví, aby u nás měly zábavu. Chceme také, aby byly s námi v neděli na bohoslužbě. Máme proto pro ně připravené malé překvapení. Vás, milí čtenáři, bychom chtěli požádat o spolupráci. O co se jedná? Máme takovýto nápad: Co kdybychom v neděli 16. dubna milým dětem a jejich rodičům připravili bohoslužbu, která by byla pro ně srozumitelná a vstřícná od začátku do konce? Děti často nevydrží na bohoslužbě dlouho. Nemohou se účastnit celé bohoslužby s dospělými, a to je velká škoda. Vždyť celý sbor jsme jako jedna velká rodina. Děti v nás mají strejčky a tetičky, babičky a dědečky, někdy dokonce i mámy a táty. Bylo by krásné, kdybychom to uměli dát najevo těmto dětem a jejich rodičům. Jak jim vyjádřit, že o ně stojíme a že je máme rádi? Jednak se můžeme účastnit bohoslužby. Víím, že to pro některé bude obtížnější skousnout jiný program bohoslužby, ale můžeme tuto obět přinést jako vyjádření naší lásky. Můžeme pozvat také jiné děti z našeho okolí a jejich rodiče. Nakonec, a to moc prosím, po bohoslužbě bude příležitost k rozhovorům u kávy a podívat se na to, co děti vyrobily. Můžeme je pochválit. Kdo může, můžete přinést něco dobrého dětem a rodičům k zakousnutí. Vítány jsou buchty, bábovky, dortíky, slané i sladké, aby viděli, že jsme za ně rádi. Moc děkuji všem, jak organizátorům, tak těm, co i málem přispějí.

Radek Novotný

duben
2023

samaří

SOUKENICKÁ 15, PRAHA 1

www.klubsamari.cz

ve čtvrtek od 18 hodin

27. 4. Slam poetry
jako angažované umění

Tukan (Robert Netuka)

Přednáška představuje slam poetry jako vhodnou uměleckou formu pro angažovanou činnost a efektivní přenos myšlenek, postojů a hodnot do veřejného prostoru.

Konkrétní ukázky slamového přednesu budou doplněny o autorovy osobní i pracovní zkušenosti, důvody k sepsání daných slamových textů a o poznámky k dané umělecky zpracované tématice – od Konga a problematiky těžby koltanu přes válku v Sýrii a migraci po politické nsvobody v Bělorusku nebo prohlubování sociálních rozdílů v České republice.

pořadatel:

Sbor
Církve
bratrské
v Praze 1

ForťKafe
Soukenda

podpořeno
grantem:

mediální
partneři:

STAVBA MĚSTEČKA

VŠECHNY DĚTI OD 6 DO 12 LET ZVEME NA AKCI
STAVBA MĚSTEČKA Z KOSTEK

Budeme stavět z Lego® stavebnic a Lego® dílků

KDY: 12. - 14. DUBNA

KDE: V PROSTORÁCH
KLUBU CÍRKVE
BRATRSKÉ V PRAZE 1,
SOUKENICKÁ 15

SOUČÁSTÍ PROGRAMU
JE I OBČERSTVENÍ A
KRÁTKÝ BIBLICKÝ
PŘÍBĚH.

Stavba městečka

Přípravy vrcholí!

Děkujeme všem pomocníkům, kteří se přihlásili, že nám nějakým způsobem pomůžou.

Máme obsazeny téměř všechny pozice, ještě nám chybí dva pomocníci, kteří by pomáhali dětem se stavbou – pokud byste mohli, prosím přihlaste se.

Jinak upozorňujeme všechny rodiče a prarodiče, aby přihlásily děti včas, dokud jsou ještě místa. Volné jsou termíny ve čtvrtek večer a v pátek večer.

A na závěr Vás opět chci všechny poprosit, abyste se za nás a za děti, které nás navštíví, modlili. Bůh se chce dotknout srdcí našich dětí – pojďme mu naproti svými modlitbami!

Za celý přípravný tým děkuje

Jindra Koudela

Teenageři v Kralupech

Jak to začalo?

Ve čtvrtek 23. 3. jsme v DPS Kralupy zahájili kurs „Výchova teenagerů“, určený rodičům dospívajících dětí. Je koncipován podle anglického vzoru, jeho cílem je inspirovat rodiče praktickými nápady a příklady a povzbudit je v jejich zodpovědném úkolu.

Sešli jsme se v kruhu devíti maminek a tátů. Hovořili jsme o tom, jací lidé by jednou z našich dětí měli vyrůst? Víme, jakým tlakům naše děti čelí? Vnímají domov jako místo bezpečí a přijetí? Shodli jsme se, že v dnešní „elektronické“ době je dost obtížné komunikovat s dospívajícími. Společně trávený čas se však v budoucnu bohatě zúročí.

V dalších setkáních nás čekají témata, jak naplňovat potřeby teenagerů, jak jim nastavit hranice, podporovat zdravý emocionální rozvoj a pomáhat jim dělat dobrá rozhodnutí. Pokud byste se k nám ještě chtěli přidat, volejte neprodleně na telefon 774 893 565.

Jiří Košťál

Kurz výchovateenagerů

Pět večerů o výchově dospívajících pro nás, kteří se z toho občas trochu hroučíme...

Malá večere na úvod + praktické a vtipné přednášky + diskuse u kávy ve skupinkách

Témata

- Nespouštět zrak z cíle (23.3.)
- Naplňování jejich potřeb (30.3.)
- Nastavení hranic (13.4.)
- Budování emocionálního zdraví (20.4.)
- Pomoci dělat správná rozhodnutí(27.4.)

Kdy@kde

DPS Sídliště U Cukrovaru 1171, Kralupy n.Vlt.

Začátek vždy od 18:30

bližší informace

774 893 565 Jiří Košťál

Cena@přihlášky

600 Kč za osobu/1000 Kč za pár
(v ceně je 5 večerů a příručka)

Přihlášky do 15.3.: jiri.kostal@budovyprukaz.cz
<https://www.manzelskevecery.cz/mapa-vychova-teenageru>

Pořádá: Církev bratrská

Ze staršovstva

V březnu se staršovstvo sešlo celkem třikrát, z toho jednou společně s hospodářskou radou. A projednávaly se mimo jiné tyto body:

- Příprava výročního členského shromáždění.
- Výběr delegátů na konferenci CB a diskuze nad konferenčními návrhy.
- Stav příprav skautského oddílu v Soukenické.
- Situace na stanicích v Neveklově a v Kralupech.
- Proběhla volba hospodáře sboru, kterým byl zvolen Ján Kozempel.
- Bylo rozhodnuto o založení pracovní skupiny pro podporu hospodáře v orientaci v hospodářské oblasti, převzetí agendy a v reorganizaci práce hospodáře. Prvními členy této skupiny jsou mimo hospodáře také Bronislav Matulík a Daniel Beran, poradcem pak Martin Pavlíček.
- Proběhla volba místopředsedy staršovstva, kterým byl zvolen Ondřej Pavlíček.
- Proběhla volba zapisovatele, kterým se stal Jan Němeček ml.
- Proběhl rozhovor o novém správci budov. Bylo rozhodnuto, že budou znovu osloveni někteří kandidáti, se kterými byl již veden rozhovor v předchozím staršovstvu.

staršovstvo

NAROZENINY

Čekelská Marta	6. 4.
Šchyhol Svatoslav	6. 4.
Štěpánová Naďa	6. 4.
Voves Jan	6. 4.
Hrnková Petra	7. 4.
Kunft Robert	9. 4.
Jiroušková Eva	10. 4.
Shameti Arjana	10. 4.
Klíma Jiří	12. 4.
Novotná Karolína	12. 4.
Zimová Lenka	12. 4.
Chuchlová Marie	14. 4.
Velová Květoslava	15. 4.
Němečková Sandra	18. 4.
Kučerová Klára	20. 4.
Šíma Matyáš	23. 4.
Teznerová Štěpánka	23. 4.
Štěpánová Věra	25. 4.
Beran Štěpán	26. 4.
Málek Jan	27. 4.
Beran Ivan	28. 4.
Trávníčková Jitka	29. 4.
Voves Tomáš	30. 4.

Mimořádná shromáždění

Rodinné odpoledne – v neděli 23. dubna po bohoslužbě jsou všechny rodiny s dětmi srdečně zvány ke společnému obědu a odpolednímu setkání. Přednáška a povídání s rodinami na téma „Obnova manželství“ bude mít Jana Matulíková. Bližší informace hledejte na sborových nástěnkách.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00 10.00	modlitební chvíle NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru
Úterý	15.00 18.30	setkání nad biblí setkání nad biblí
Středa	18.00	zkouška pěveckého sboru
Čtvrtek	15.00 16.30 18.30	setkání maminek s dětmi setkání Awany setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

QR kód
PRO DARY SBORU

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	DPS U Cukrovaru 1171, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXXIII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Sandra Němečková, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800